

nu ogsaa, at han et Par Steder paa Vejen havde set Opslag, hvor der paa tre Sprog stod: »Man bemærke Ekkoet!«

»Ja, — ruml kun, Spøgelser!« raabte han ud.  
»Begrav jer i jeres Kælder!«

Og i sin Overgivenhed hævede han igen Revolveren og løsede de tilbageværende Skud, saa en ny og forstærket Rallen og Brølen fyldte Dalen, som om virkelig en Hærskare af Bjergaander var sluppen løs.

»Men Per dog — saa vild du er!« raabte Jakobe, der hurtigt havde rejst sig og halvt uvillig, halvt betaget kastede sig om hans Hals. »Hvad gaar der dog af dig!«

»Jeg skræmmede blot en Skygge bort fra min Vej! — Men kom! Vi maa videre! Tiden er kostbar. Om en Time kommer Postvognen her forbi. Og om fem Timer — Jakobe! — er vi borte fra hinandens Arme.«

»Aa, Per — derpaa vil vi ikke tænke,« sagde hun, idet hun lagde sit Hoved til hans Skulder og lukkede Øjnene.

Saa gik de Arm i Arm langsomt videre, stigende opad i det flammende Solskin, ombølget af For-aarets stærke og vilde Aroma.

---